

dende berghelling naar de Bürgerreuth-restauratie gedwee als een kudde op, zich langzaam en haast machinaal-automatisch voortbewegend. Ja soms nog verder, altijd hooger, zich in het steeds dichter bosch verliezend, in de richting van den Siegesthurm, het hoogste uitzichtspunt der streek dat den top der Hohe Warte kroont, en welks eerste steen veertien dagen vóór dien van het Festspielhaus werd gelegd. Voor een bagatel van twaalfduizend Mark werd 't, als eerbewijs aan de nagedachtenis van zevenentwintig Bayreuthsche boeren- en burgerjongens en adellijke „von"-heertjes — stakerts, die in '70 haast overal het spits moesten afbijten — opgericht, en met de zielverheffende dichtregelen versierd:

„Wachse Du Freiheit der deutschen Eichen,
Wachse empor über ihre Leichen!”

Wie straks, tegen het begin of na het eind der voorstelling, of tusschen de bedrijven, dat toeristenpubliek in bonte wemeling laat defileren, krijgt den indruk, als gold 't h'ier geen specifiek germaansch, hoog ernstig, diepzinnig-verheven kunstfeest, maar een bij uitstek wereldsch polyglottiesch congres. Allercurieust is de veelzijdigheid der typen en Charakterköpfe, van het veelkleurig gewemel der kleederdrachten, volgens den mode-smaak van alle nationaliteiten. Een gedetailleerde teekening dezer bonte menigte, hoe aantrekkelijk ook, zou echter te zeer buiten het kader dezer natuurschetsen treden.

Intusschen — 't is onderwijl tusschen half drie en drieën geworden — komt een piket der Bayreuthsche brandweer, in uniform, met militairen pas, als een patrouille van halfbakken soldaten, de korte bijl in de hand, aanmarcheeren. Straks zullen zij in hun loods op kleinen afstand achter het Festspielhaus, in de nabijheid der stoom- en andere machines, post vatten.

Heden geef ik er de voorkeur aan, te lanterfant, doelloos rond te dwalen, zonder vooruit te weten welke richting mijn voeten zullen inslaan, om, gelijk de Duitscher typig kenschetsend zegt, te natu rkneipen. 't Natura artis magistra zij mijn leus, 't welk voor mijn doel en in mijn geest „overgezet zijnde” zou luiden: heden ga de natuur boven de kunst! Ditmaal, onbekommerd om hetgeen in het roodzandsteen gebouw, dat eenig „waarom” van ons hier zijn, staat te gebeuren — al draag ik 't ook in mij om, en al zal ik 't stellig nu en dan in gedachte mée doorleven — naar hartelust à travers champs rondgedwaald, de zomerpoëzie met volle teugen gedronken! Daar links, dat smal veldwegje. Met eenige schreden voert 't naar een matig steil heuvelplateau, dat op een vrij aanzienlijke uitgestrektheid de zachte zuidwestelijke glooiing der Hohe Warte — naar den kant der Untere Au, die breede, groote wei langs de Rothe Main genaamde stinksloot, de Bayreuthsche „rivier” — vormt.